

Credincioșie

Versete călăuzitoare: Daniel 6

Probabil că nu există niciun alt capitol din Scriptură care să fie mai potrivit pentru a ne întări credința decât acesta. Aici vedem cum Cuvântul lui Dumnezeu poate elibera un suflet de teama de oameni. Daniel nu mai era tânăr, cu atât mai mult se agăța de Dumnezeuul său. El L-a onorat și L-a iubit și I-a fost ascultător chiar și atunci când grozăviile unei gropi cu lei stăteau în fața lui. În ascultare necondiționată, el și-a urmat Dumnezeul, în ciuda tuturor consecințelor. El a avut încredere în Dumnezeul cel viu. Tu ai încredere în El? Ce har este să-L cunoști pe Cel Viu în această lume a morții! El este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru tine, la fel cum a fost pentru Daniel.

Să analizăm puțin mai îndeaproape câteva detalii din acest capitol! Ele ne pot servi ca încurajare și pot fi o sursă de încurajare pentru cei care încă nu s-au alăturat cu toată hotărârea Domnului. Daniel avea o poziție de seamă în împărăția regelui Darius. Comportamentul și umblarea lui erau ireproșabile. Nu era mândru, și de aceea Dumnezeu l-a putut înălța atât de mult. Dar el avea vrăjmași, iar aceștia căutau să-l doboare. Deși ochiul vrăjmașilor îl urmărea cu mare atenție, totuși nu au putut descoperi nicio greșală, nicio faptă rea la el. Așa ar trebui să fie cu toți copiii lui Dumnezeu! Fie ca Domnul să stea astfel înaintea ochilor și inimilor noastre, încât umblarea noastră să fie într-o astfel de dependență și ascultare, încât nimeni să nu poată găsi rău evident în noi!

Vrăjmașii lui Daniel i-au întins o capcană; i-au săpat o groapă — dar au săpat-o pentru ei înșiși. S-au dus la împărat și l-au rugat să emită o poruncă prin care oricine, în termen de treizeci de zile, ar cere ceva de la vreun om sau de la Dumnezeu, în afară de el, împăratul, să fie aruncat în groapa cu lei. Această propunere a stârnit fără îndoială orgoliul regelui, iar acesta a pus să se consemneze interdicția într-un document care, conform legii mezilor și perșilor, era irevocabil și nu putea fi modificat. Astfel, regele a căzut în capcana pe care i-a întins-o satan, ocupând timp de treizeci de zile, ca să zicem așa, locul lui Dumnezeu.

Să ne îndreptăm acum privirea spre Daniel, omul credinței! Scriptura ne spune: „Și, când a aflat Daniel că s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui; și ferestrele îi erau deschise în camera lui de sus, către Ierusalim; și îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi și se ruga și *aducea mulțumiri* înaintea Dumnezeului său, *cum făcea mai înainte*” (versetul 10). Aceasta este o imagine minunată! Duhul Sfânt ne spune astfel în mod expres că Daniel nu a făcut aceasta în necunoștință. Când s-a plecat acolo în rugăciune înaintea Dumnezeului său, el *cunoștea porunca* împăratului. A trebuit să facă o alegere. Știa că fie trebuia să se supună poruncii, fie urma să fie aruncat în groapa cu lei. Nu există nicio îndoială că a privit în față consecințele acțiunilor sale.

O, câți s-au abătut de la ascultarea față de adevăr din teamă de consecințe! Și câți nu au răspuns la chemarea Mântuitorului după o predică a Evangheliei, de teamă să nu fie batjocoriți de prietenii și cunoștințele lor!

Ce semnificație au aceste cuvinte: „Și, când a aflat Daniel că s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui; și ferestrele îi erau deschise în camera lui de sus, către Ierusalim; și îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi și *se ruga și aducea mulțumiri* înaintea Dumnezeului său.” Ce

curaj al credinței! Cum s-ar proceda astăzi? Nu i s-ar spune lui Daniel: „Trage draperiile, toți te pot vedea!” Cu siguranță, mulți ar fi acoperit ferestrele. Daniel nu a făcut-o.

Cred că majoritatea știu de ce se ruga Daniel astfel. El cunoștea Cuvântul Dumnezeului său. Dacă citești 2 Cronici 6.36-39, vei înțelege acțiunea lui. Când Solomon a construit Templul, s-a îndreptat către Dumnezeu în rugăciune: „Când vor păcătuî împotriva Ta ... și se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor, în țara captivității lor, unde i-au dus captivi, și se vor ruga spre țara lor, pe care ai dat-o părinților lor, și spre cetatea pe care ai ales-o și spre casa pe care am construit-o Numelui Tău, atunci ascultă din ceruri, locul locuinței Tale, rugăciunea lor și cererea lor și fă-le dreptate și iartă poporului Tău păcatul lor împotriva Ta.”

Un om cu inima împărțită și-ar fi spus: „Mă duc într-o cameră din spate, Dumnezeu mă va auzi și mă va asculta la fel de bine și de acolo.” Dar nu așa a făcut Daniel. El trebuie să privească spre țara, spre cetatea și spre casa Dumnezeului său, indiferent cine l-ar putea vedea. Unde se afla Daniel? În Babilon. De acolo nu putea vedea Ierusalimul, dar el privea spre Ierusalim. El avea Cuvântul Dumnezeului său și trebuia să privească în acea direcție, indiferent de consecințele pe care le-ar fi putut avea acest fapt. Ce învățătură se află aici pentru noi! El știa că putea fi văzut, dar și-a spus: Nu pot schimba asta; nu pot să mă rog într-o altă direcție decât spre cetatea Dumnezeului meu, dacă aștept ca rugăciunea mea să fie ascultată.

Așa că Daniel a intrat în casa lui și a îngenuncheat de trei ori pe zi, s-a rugat și a lăudat pe Dumnezeu său, *asa cum făcuse și înainte*. Observă aceste ultime cuvinte! Este doar o frază scurtă, dar plină de învățătură. El nu a îngenuncheat din cauza pericolului în care se afla, nici pentru a-și arăta credincioșia și stăruința, ci în același mod, „asa cum făcuse înainte”, astfel încât, fără a ține seama de situația schimbată, și-a continuat drumul în credincioșie înaintea lui Dumnezeu. El a stat ca o stâncă în mijlocul valurilor. Având încredere în Dumnezeu său, nu s-a dat înapoi nici măcar cu un deget. Rugăciunea era o parte inseparabilă a vieții sale. El a trebuit să facă o alegere: fie să se închine lui Darius, fie să meargă în groapa cu lei. Și Daniel a făcut alegerea sa.

Vrăjmașii lui Daniel îi cunoșteau obiceiurile, și ne putem imagina cum îi supravegheau casa. Și l-au văzut rugându-se Dumnezeului său dimineața, la prânz și seara. Cât de bucuroși erau că își atinseseră scopul! Sentința lui era sigură. Ei s-au grăbit la împărat și i-au transmis mesajul că Daniel, „unul dintre fiii captivității lui Iuda”, nu-l respectă și se roagă de trei ori pe zi. De-ar putea lumea să spună asta despre noi! Împăratul a fost foarte întristat de acest mesaj și s-a gândit să-l elibereze pe Daniel, dar nu a putut. Legea mezilor și a perșilor nu putea fi modificată. Așa că, în cele din urmă, împăratul a trebuit să dea porunca să fie aruncat în groapa cu lei. Ne putem imagina cum vrăjmașii l-au prins acum triumfători pe omul rugăciunii și l-au aruncat în groapa cu lei. Daniel umblase mulți ani cu Dumnezeu, și un lucru este sigur: Dumnezeu cel viu a intrat acum cu el în groapa cu lei. Împăratul i-a adresat un cuvânt frumos: „Dumnezeul tău, căruia îi slujești neîncetat, El te va scăpa!” Acesta a fost pentru Daniel un cuvânt de mângâiere, pe care Dumnezeu l-a pus în gura împăratului.

Decretul împăratului era acum împlinit. A venit noaptea; fără îndoială, Daniel a avut o noapte mai bună decât împăratul Darius. Somnul nu a venit în ochii împăratului, iar de îndată ce au răsărit zorii, s-a sculat și s-a dus în grabă la groapa cu lei. Dar să ne oprim o clipă lângă Daniel în groapa cu lei! Iată-l – un om slab și în vârstă. Lei uriași și flămânzi îl înconjoară. Ce poate face el împotriva lor? Este imposibil să scape de puterea lor. Dar Daniel este un om al credinței și al rugăciunii, iar Dumnezeu răspunde la o astfel de ascultare plină de credință. Dumnezeu

său era cu el. Desigur, leii erau acolo, dar în acea noapte el se afla mai puțin în prezența leilor, cât în prezența Dumnezeului său și mult mai fericit decât Darius. Darius a avut o noapte mizerabilă, Daniel una fericită. Putem înțelege foarte bine că, dimineața, împăratul a strigat cu voce plângătoare: „Daniele, slujitorul Dumnezeului celui viu! Te-a putut scăpa de lei Dumnezeul tău, căruia Îi slujești neîncetat?” El nu era pe deplin sigur, dar Daniel i-a putut confirma: „Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, încât nu mi-au făcut nici un rău.” Gurile leilor erau închise, dar gura lui Daniel era deschisă pentru a lauda ceea ce Dumnezeul său făcuse pentru el. Cât de minunat este când un om din această lume poate spune: „Dumnezeul meu!” Pavel a putut spune astfel (Filipeni 4.19). Da, este ceva minunat să poți spune „Dumnezeul meu” și să lauzi gloria harului Său!

Nu întotdeauna Dumnezeu ne salvează în acest fel de consecințele mărturisirii Numelui Său. Aceasta nu este întotdeauna calea Lui. Vedem că Ștefan a mers pe calea credincioșiei până la moarte, dar puterea lui Dumnezeu a fost cu el, și El a deschis cerul deasupra lui, astfel încât ceea ce făceau oamenii din jurul lui a dispărut din privirea lui, iar ochiul lui a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Inima lui era atât de plină de această viziune, încât gura lui nu s-a putut abține să o vestească (Faptele apostolilor 7.55-56).

Fie ca aceste exemple de credință să ne încurajeze să trăim și să slujim cu o inimă neîmpărțită Domnului, care a spus: „Nu te voi părăsi și nu te voi lăsa”, astfel încât să putem spune cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?” (Evrei 13.5-6).

Titlul original: *Treue*.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 13-15; 34-36, Vol. 18, Anul 1933.